

Sonati

proosarunoja

HANNA SALONEN

Sonati

Sonati

proosarunoja

HANNA SALONEN

© 2022 Hanna Salonen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kannen piirros: © Hanna Salonen

ISBN 978-952-80-6739-9

Sisällys

Herääminen	7
Maaailman laidalla	8
Yöperhonen	20
Sinulla on	25
Lapsen toivelista vanhemmalle	29
Luontoni versoa	34
Kudelmaksi punotut	37
Unen taju	45
Farao	50
Sovitus	65
Valkopääkotka	71
Kaksoisliekki	75
Valve	78
Musta joutsen	83
Uneton	86

Herääminen

Tummia pilviä en enää näe.

Tähdet loistavat kirkkaammin.

Kaikuu tähtien taustalta ääni

ja tämä on mitä kuulen:

”Askel yli heitetyn linjan,

ohitse ajan, yli elämän.

Lähde ennen muita, lähde viimeisen jälkeen.

Kuule äänesi haihtuvan, katoavan hiljaisuuteen.

Unesta heräävä totuuden jatke

herää todelliseen rakkauteen.”

Maailman laidalla

Lähden ulos varhain aamulla. Vailla suuntaa omin jaloin on taas aika kulkea. Maa on kylmä ja kostea. Taivas loistaa kirkkaana, mutta ilma on hyytävän kolea. Yöllä on satanut pitkästä aikaa. Lammikon heijastus väreilee, kun syystuuli puskee pitkin veden pintaa. Sadepisarat helskyvät ruohonkorsien rinnoilla ja puiden paljaat risulatvat halkovat sileän taivaan säröiksi. Eilinen on pesty pois ja uusi päivä puhdistettu. Myös särkyneen sydämeni on aika nousta tuhkasta. On tullut aika laskea irti kipuja ja kääntää menneen elämäni viimeisiä sivuja.

Suljen pihaportin ja katson aurinkoon. Rakkaani lähdettyä mieleni on vaipunut lohduttomaan epätoivoon. Hän teki minusta paremman ihmisen, synnytti perhoset vatsaani näyttäen mitä on olla rakastunut ja romanttinen. Hoidimme yhdessä pihamaan liljat ja lennätimme leijaa, vaikka taivaalla salamoit. Hän oli jumalani, kaikki mistä aina unelmoin. Rakkauteensa hän vannoi, kun kietoutui minuun, mutta sitten sanoi, että tunteensa paloivat

loppuun. Löysin viestin, mutta hän oli jo poissa. Tiedän etten koskaan voisi rakastaa ketään toista. Vaikka polvilleni romahdin, minun on pakko nousta. Selviän, kun tiedän että hän on tuolla jossain. Katoamatta muistoissani silti haikailen häntä vierelleni. Mutta en tahdo niellä kyyneleitä loppuelämäni. Mieleeni vangittuna astelen pitkin hiekkatietä. Pienillä kivillä on helppo ajatuksillaan taivaltaa. Muistoni hänestä kelautuvat alkuun yhä uudestaan. Kuin itsestään tie kuljettaa minua tätä sokeaa matkaa. Mutta minä tarvitsen surultani rauhaa, joten jätän hänet taakseni ja poikkean kohti vuoriston haaraa.

Kävelen pudonneiden lehtien keltaisella matolla ja näen kurkiauran lentävän korkealla taivaalla. Kumpareinen horisontti piilottaa kotikylän pian selkäni takana. Auringon alla jaksan jatkaa, valossa ja epätoivossa sydämeni ohjaa tätä matkaa. Mutta kaukana vuoriston goljatin kehdomassa auringonvalo hiipien hajoaa. Vuorten tummat pilvet vuotavat yli taivaan ja syövät auringon lämmintä virtaa. Kylmä ilma kietoutuu käsieni ja jalkojeni ympärille, routainen tuuli kiemurtelee takkini kauluksesta

paljaalle iholle. Suljen käteni nyrkkiin ja kiskon takinhihoja suojellakseni palelevia sormia. Kankaiset tennarini ovat kastuneet vettyneestä heinästä. Varvut ja jäkälät repivät auki kengännauhoja, mutta se ei saa minua pysähtymään. Puristan takkini rinnuksen ryttyyn. Perhosten metamorfoosi tyytyi itseään tuhoavaan myrkkyy. Saako hän koskaan tietää miten julmasti sydäntäni pieksen? Kauniit uneni kadotin, nyt enää levottomasti nukahtelen. Kaipaani niin kipeästi takaisin meitä, mutten voi elää näin. Pakenen totuutta että en pääse elämässäni eteenpäin. Tuuli yltyy hetkittäin. Värähtelen ja vapisen, mutta en anna kylmyyden kääntää minua takaisin. Lähden tälle kävelyllä, koska tarvitsen syyn elämälle.

Koruton erämaa jatkuu silmänkantamattomaan. Kallioinen maankamara työntyy pintaan pehmeän sammalmaan alta. Terävähuippuiset vuoret kehystävät routaisen laakson kuperia maljoja kuin kulkisi äitimaan kylkiluiden varjoissa. Kävelen ylös ja alas aron kivisiä portaita, kumarrun alittaessani vanhan männyn maahan painuvia oksia. Puita on harvassa, ehkä juuri siksi ne ovat niin suuria ja hauraita. Hennot riippuoksat riutuvat ilmassa, kun

Taulu roikkuu vinossa käytävän seinällä.
Vuoristo nyrjähti kyljelleen.
Valkopääkotka laskeutui porraskaiteelle.

Sonati on kiehtova kokoelma proosarunoja, joka vie lukijan unenomaisiin todellisuuksiin mystiikan ja henkisen tiedon äärelle. Ikuiset teemat menetetystä rakkaudesta ja oman paikan etsimisestä yhdistyvät syvemmän ymmärryksen heräämiseen. Välillä persoonat, aika ja maailman rajat häilyvät, mutta vain jotta muistamme kaiken olevan yhteydessä toisiinsa. Sonati on henkinen evoluutio, jossa ihmisyyys, luonto ja jumaluus kutsuvat toisiaan ja toisinaan sekoittuvat yhdeksi.

9 789528 067399